

Arrest

nr. 126 728 van 3 juli 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 2 april 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2014.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juni 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat L. LUYTENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“De eerste asielaanvraag van verzoekster werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 77 665 van 20 maart 2012 omdat haar asielrelaas ongelooftwaardig is.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De Raad stelde bij arrest nr. 77 665 van 20 maart 2012, dat gezag van gewijde geniet, de ongeloofwaardigheid vast van verzoeksters asielrelaas. In haar huidige derde asielaanvraag brengt verzoekster geen nieuwe gegevens aan. Zij beperkt zich ertoe te volharden in het ongeloofwaardige relaas van haar eerste aanvraag, legt (in dit kader) bijkomende verklaringen af en legt ter staving daarvan enkele bijkomende documenten neer, met name een uittreksel uit het geboorteregister, een attest van haar betrokkenheid bij het FLEC, een lidkaart van het FLEC, een brief van haar buurvrouw in Cabinda en een brief van haar advocate. Te dezen vermag het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van verzoeksters asielrelaas te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van 's Raads arrest nr. 77 665 van 20 maart 2012 maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is. Om diezelfde reden kan ook aan de door verzoekster als bijlage aan haar verzoekschrift gevoegde foto, waarop zij samen met enkele andere personen staat afgebeeld, volgens haar op een van de vergaderingen met andere FLEC-leden -wat evenwel op geen enkele wijze uit de foto, die louter enkele personen in een kamer toont, blijkt of kan worden afgeleid-, geen bewijswaarde worden gehecht.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 77 665 van 20 maart 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen. De derde asielaanvraag bevat verder geen elementen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade die zich zou hebben gemanifesteerd na het vellen van voormeld arrest.

Verzoekster voert geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

Deze vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Gelet op het voorgaande lijkt verzoekster niet in staat om aan te tonen dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar haar land van herkomst."

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, §2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2, van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS arrest nr. 227.364 van 13 mei 2014; RvS arrest nr. 227.365 van 13 mei 2014).

1.4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 8 mei 2014, voert verzoekende partij aan dat er in de bestreden beslissing en de beschikking gebruik gemaakt wordt van een cirkelredenering. Verzoekende partij betoogt dat in een eerdere asielaanvraag wordt vastgesteld dat zij geen documenten neerlegt en niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn uit Cabinda en wanneer zij thans een document voorlegt, met name een geboorteakte, gewoon wordt gesteld dat het voorleggen van een geboorteakte aantoont dat zijn geen gegronde vrees heeft voor vervolging. Verzoekende partij wijst er op dat zij een engagement had bij het FLEC in haar land van herkomst en dat een afwijzing niet redelijk is.

1.4.2. De Raad stelt bij arrest nr. 77 665 van 20 maart 2012 de ongeloofwaardigheid vast van het asielrelaas van verzoekende partij.

Voormeld arrest nr. 77 665 stelt het volgende:

“(…) 2.3. De bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd is in de eerste plaats gebaseerd op de vaststelling dat verzoekster haar herkomst uit Cabinda niet aannemelijk kan maken. Zo blijkt dat zij haar etnische afkomst en die van haar ouders ‘vergat’ bij het opstellen van de vragenlijst. Verder stelde de commissaris-generaal vast dat verzoekster het verschil tussen de diverse administratieve indelingen in Cabinda niet kent en de lokale taal, die door verzoekster als “Fioti” wordt aangeduid, niet spreekt, waarbij ze tevens de huidige benaming voor de in Cabinda gesproken Kikongo-dialecten niet kent. In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoekster weliswaar de naam van de gouverneur van Cabinda kent, maar zijn etnische afkomst niet kent en niet weet of deze al dan niet van Cabindese origine is. De commissaris-generaal maakt in de bestreden beslissing ook een aantal opmerkingen over de verklaringen van verzoekster met betrekking tot de betrokkenheid van haar ouders bij het FLEC. In de bestreden beslissing wordt er onder andere op gewezen dat verzoekster verklaarde naar vergaderingen ging en uitnodigingen bezorgde, maar dat zij niet wist wie de plaatselijke leider van het FLEC was en kon niet verduidelijken hoeveel mensen naar die vergaderingen kwamen. Tevens wordt gewezen op de verklaring van verzoekster dat haar vader beroepsmatig een FLEC-strijder was terwijl zij aangaf dat hij er geen geld mee verdiende, terwijl hij volgens haar wel een bron van inkomsten had. Met betrekking tot de beweerde inval van militairen op 1 mei 2008 stelt de commissaris-generaal vast dat verzoekster tegenstrijdige verklaringen aflegt over de aanwezigheid van haar neef bij deze inval. Er wordt ook opgemerkt dat verzoekster gedurende twee en een half jaar onderdak vond bij pastor V.C. en dan aangeraden werd om te vertrekken omdat zij gezocht werd door de overheid, waarbij dient te worden vastgesteld dat verzoekster geenszins aannemelijk maakt dat zij effectief door de overheid wordt vervolgd. In de beslissing wordt ten slotte gewezen op het door verzoekster voorgelegde attest van Pasteur K. dat niet als bewijs kan worden aanvaard omdat verzoekster geen enkel reis- of identiteitsdocument voorlegde en de afkomst uit Buco Zau bijgevolg enkel kan steunen op verzoeksters verklaringen die ongeloofwaardig werden bevonden.

2.4. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die zich vluchteling verklaart mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster

aanvankelijk verklaarde in de wijk Benfica in de “municipio” Buco Zau te zijn geboren en daar te hebben gewoond (stuk 6, gehoorverslag CGVS I 25/08/2011, p. 2-3), terwijl ze later stelde van het dorp Benfica in de “comuna” Necuto in Buco Zau afkomstig te zijn, waarbij ze bevestigde dat de stad Buco Zau en de “municipio” Buco Zau hetzelfde zijn en dat er in Buco Zau drie “municipios” zijn die gelijk zijn aan de drie wijken (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 14/11/2011, p. 2; p. 5-6). Uit de informatie die door de commissaris-generaal aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat de provincie Cabinda is opgedeeld in vier municipios, waaronder de “municipio” Buco Zau, die op haar beurt in drie “comunas” is opgedeeld. De “Vila” (stad) van Buco Zau is op haar beurt opgedeeld in vijf wijken (stuk 17, Landeninformatie, antwoorddocument AN 2006-038w; AN 2005-026w). Verzoekster wijst in het verzoekschrift op haar beperkte scholing en het feit dat zij zich met het huishouden bezighield, maar ook van een laaggeschoolde kan verwacht worden dat deze vragen in verband met zijn geboortestad kan beantwoorden (cf. RvS 9 juli 2001, nr. 97.583). Met betrekking tot haar kennis van de talen, dient te worden opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoekster zelf aangeeft dat “Fioti” de lokale taal is in Cabinda en dat haar ouders dit spraken, maar dat zij zelf enkel Portugees spreekt (stuk 6, gehoorverslag CGVS I 25/08/2011, p. 4). Uit de informatie die aan het administratief dossier is toegevoegd, blijkt dat “Fioti” een (oude) verzamelnaam is voor Kikongodialecten, die tegenwoordig “Ibinda” worden genoemd (stuk 17, Landeninformatie, Fioti – Ibinda). De Raad stelt vast dat verzoekster uitgaat van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waar zij suggereert dat van haar een gespecialiseerde kennis inzake linguïstiek zou worden verwacht. Er wordt in de beslissing namelijk enkel gewezen op het feit dat verzoekster de term “Fioti” hanteert, terwijl deze slaat op een verzamelnaam van Kikongo-dialecten die bovendien een benaming is die inferioriteit in zich draagt en dat zij stelt dat er tussen “Fioti” en “Ibinda” slechts beperkte gelijkenissen zijn (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 14/11/2011, p. 7), terwijl het in werkelijkheid synoniemen zijn. Verzoekster kan niet worden bijgetreden waar zij stelt dat het feit dat zij de twee benamingen kent moet volstaan om niet te twifelen aan haar afkomst uit Cabinda. De Raad merkt op dat verzoekster geen enkel identiteitsdocument heeft neergelegd, waardoor er geen enkel bewijs bestaat dat zij werkelijk van Angola, en meer specifiek uit Cabinda, afkomstig is. Verzoekster heeft dit gebrek aan bewijs niet gecompenseerd door een gedegen kennis van haar regio van herkomst tentoon te spreiden. De commissaris-generaal kon op goede gronden tot het besluit komen dat de herkomst van verzoekster uit Cabinda niet geloofwaardig is.”

De lezing van voormeld arrest maakt aldus duidelijk dat de bewering van verzoekende partij als zou zij afkomstig zijn uit Cabinda, ongeloofwaardig is gelet op de vele onwetendheden in haren hoofde in verband met haar geboortestad. Tevens wordt vastgesteld dat zij geen enkel identiteitsdocument heeft neergelegd, waardoor er geen enkel bewijs bestaat dat zij werkelijk van Angola, en meer specifiek uit Cabinda, afkomstig is.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in het kader van haar huidige en derde asielaanvraag nog steeds geen identiteitsdocument neerlegt. Een uittreksel uit het geboorteregister kan bezwaarlijk als een identiteitsdocument beschouwd worden vermits het geen enkel objectief element bevat (foto voorzien van een stempel, vingerafdrukken, handtekening, biometrische gegevens) waarmee bewezen kan worden dat verzoekende partij wel degelijk de persoon is die door dit document wordt bedoeld. Dergelijk document is aldus geen bewijs van haar identiteit en afkomst waardoor bijgevolg evenmin met zekerheid kan worden vastgesteld of verzoekende partij de persoon is die in het aanhoudingsbevel of in de attesten van het FLEC en de lidkaart van het FLEC wordt bedoeld.

De kritiek van verzoekende partij ter terechtzitting als zou de motivering in de bestreden beslissing en in de voormelde beschikking een cirkelredenering betreffen, is dan ook bezwaarlijk ernstig te noemen. Bovendien blijkt na lezing uit voormeld arrest dat er evenmin enig geloof kan gehecht worden aan de banden die verzoekende partij beweert te hebben met het FLEC. 's Raads arrest nr. 77 665 stelt immers: “(...) 2.5. Met betrekking tot haar betrokkenheid bij het FLEC, stelt verzoekster dat haar activiteiten genuanceerd moeten worden. De Raad merkt echter op dat de verklaringen van verzoekster, los van de aangebrachte nuanceringsen, weinig geloofwaardig zijn. Zo verklaart zij dat zij deelnam aan de vergaderingen van het FLEC die plaatsvonden in Necuto, die geleid werden door P., maar kan ze het aantal deelnemers aan deze vergadering zelfs niet bij benadering inschatten (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 14/11/2011, p.10-12). Ongeacht de graad van haar betrokkenheid, mag echter van haar worden verwacht dat zij kan inschatten hoeveel personen aanwezig waren op een vergadering waaraan zij zelf deel nam. Verzoekster slaagt er met haar betoog niet in om aan te tonen dat zij of haar ouders wel degelijk betrokken waren bij het FLEC. Het attest dat op 17 oktober 2011 in België door pasteur K. werd opgemaakt (stuk 16, Documenten), is evenmin van aard om haar betrokkenheid of deze van haar ouders bij het FLEC aannemelijk te maken. In haar verzoekschrift vraagt verzoekster weliswaar om dit attest in overweging te nemen, maar aangezien het niet uitgaat van een officiële instantie en bij gebrek

aan enig ondersteunend document louter op haar verklaringen gebaseerd kan zijn, kan hieraan geen enkele bewijswaarde worden gehecht.

2.6. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij van bij de aanvang van en doorheen de asielprocedure voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Verzoeksters beschrijving van de vervolgingsfeiten is aangetast door een ernstige tegenstrijdigheid. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster initieel verklaarde dat haar inwonende neef ter gelegenheid van de inval van 2008 werd geslagen (stuk 13, Vragenlijst 13/01/2011, p. 2), hetgeen ze herhaalde bij haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal (stuk 6, gehoorverslag CGVS I 25/08/2011, p. 2). In haar tweede gehoor stelde verzoekster echter dat haar neefje niet aanwezig was bij de inval omdat hij toen een weekend bij de pastor verbleef (stuk 3, gehoorverslag CGVS II 14/11/2011, p. 16). In haar verzoekschrift beweert verzoekster dan weer dat haar neefje wel degelijk aanwezig was en zij wijt haar andersluidende verklaring aan verwarring. Verwarring kan bezwaarlijk worden aanvaard als rechtvaardiging voor uiteenlopende verklaringen met betrekking tot de aanwezigheid van haar neef bij de inval van de militairen, die de kern van haar asielrelaas uitmaakt. Uit het gehoorverslag blijkt alvast niet dat verzoekster onderhevig was aan verwarring bij het afleggen van haar verklaringen. Door haar versie steeds te wijzigen versterkt verzoekster het ongeloofwaardig karakter van haar verklaringen. De Raad wijst er ook op dat de a posteriori-verklaring waarmee verzoekster tracht uit te leggen waarom de pastor, bij wie ze meer dan twee jaar verbleef, haar plots de raad gaf om te vluchten, niet kan worden aanvaard. Het is immers weinig aannemelijk dat de autoriteiten verzoekster plots op het spoor zouden zijn gekomen. Uit wat voorafgaat blijkt dat het relaas van verzoekster ongeloofwaardig is waardoor zij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.(...)”

De Raad herneemt dat het voorleggen van documenten niet de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij vermag te herstellen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Een lezing van voormeld arrest maakt duidelijk dat van geloofwaardige verklaringen geen sprake is.

Aldus worden geen bewijselementen aangebracht die van die aard zijn dat zij op zekere wijze aantonen dat 's Raads arrest nr. 77 665 van 20 maart 2012 anders zou zijn geweest indien deze elementen alsdan zouden hebben voorgelegen.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Angola.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend veertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS